

Wiadomość Tygodnia

ŚWIĘCENIA BISKUPIE KS. ADRIANA GALBASA SAC

W wigilię Chrztu Pańskiego, 11 stycznia 2020r. diecezja ełcka przeżywała uroczystość święceń biskupich ks. Adriana Józefa Galbasa SAC. Uroczystość miała miejsce w katedrze ełckiej podczas Mszy św. o godzinie 11.00. Głównym konsekratorem był bp Jerzy Mazur, natomiast współkonsekratorami abp Salvatore Pennacchio, nuncjusz apostolski w Polsce oraz abp Józef Górzyński, metropolita warmiński.

W tym dniu katedra ełcka wypełniła się licznie przybyłymi gośćmi z kraju i z zagranicy. Przybyło ok. 30 biskupów: z Polski na czele z abp. Stanisławem Gądeckim, metropolitą poznańskim i przewodniczącym KEP, biskupami wraz z księżmi z Litwy, Łotwy, Białorusi, Islandii, rodzina zakonna pallotynów z ks. Fabrizio Vantini, wikariuszem generalnym Arezzo-Cortona Sansepolcro z Włoch, przełożeni prowincjalni z Niemiec i Francji. Konferencję Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich reprezentował jej przewodniczący o. Janusz Sok CSsR. Byli też obecni przedstawiciele zgromadzenia księży Marianów, werbiści, delegaci Polskiej Prowincji Kanoników Regularnych Laterańskich parlamentarzyści, przedstawiciele samorządów z miast diecezji ełckiej, kapłani, osoby życia konsekrowanego oraz wierni.

Obrzęd święceń biskupich ks. Adriana Galbasa nastąpił po odczytaniu Ewangelii. Do głównego konsekratora biskup elekt został przyprowadzony przez dwóch prezbiterów: ks. kan. dr Marcina Maczana, kanclerza Ełckiej Kurii Diecezjalnej oraz ks. Andrzeja Śliwkę SAC, sekretarza prowincjalnego Prowincji Zwiastowania Pańskiego w Poznaniu, którzy skierowali prośbę o wyświęcenie. Oficjalnie został odczytany dokument nominacyjny Stolicy Apostolskiej.

Święcenia biskupie odbywają się w trzech etapach, dlatego też po części przedstawienia biskupa elekta abp Tadeusz Wojda SAC, metropolita białostocki wygłosił homilię (jej pełny tekst wewnątrz numeru)

Po homilii nastąpił drugi etap święceń biskupich, gdzie ks. Adrian Galbas SAC został zapytany wobec zgromadzonych, czy chce dochować wiary i wypełnić powierzony mu urząd. Biskup elekt odpowiedział pozytywnie, po czym „padł na twarz”, a uczestnicy zaniesli modlitwę błagalną *Litaniją do Wszystkich Świętych*.

Bardzo wymownym momentem był obrzęd nałożenia rąk przez konsekratorów i obecnych biskupów, który odbywał się w ciszy. Kolejne elementy obrzędu przybliżały radość Kościoła ełckiego, że mają już swego biskupa pomocniczego.

Po zakończeniu liturgii słowa gratulacji i życzenia przekazali konsekratorzy i delegaci. Abp Salvatore Pennacchio, nuncjusz apostolski w Polsce życzył, aby pokój Chrystusa był wyznacznikiem służby bp Galbasa. „Masz budować jedność. Będziesz biskupem pomocniczym, czyli masz pomagać swojemu biskupowi, kapłanom i wiernym w diecezji. Niczego nie odkładaj, bierz się od razu do pracy” – mówił nuncjusz apostolski.

Abp Stanisław Gądecki, metropolita poznański i przewodniczący KEP, zwracając się do biskupa elekta zwrócił uwagę na rolę i zadania biskupa według wyjaśnień św. Grzegorza Wielkiego. „Tak więc odtąd razem ze wszystkimi biskupami będziesz uczestniczył w walce ze wszystkim co sprzeciwia się Ewangelii, a jednocześnie twój pasterski wysiłek będzie zmierzał do budowania wiary dojrzałej, spójnej, harmonijnej i przemyślanej tutejszych chrześcijan” – mówił metropolita. Życzył też, aby napotymane trudności nie prowadziły do rozpacz.

Abp Józef Górzyński, metropolita warmiński, wyraził wdzięczność, że bp Adrian Galbas SAC dołączył do duchowieństwa tych ziem. „Modlimy się, abyś przyjęta dzisiaj posługę wypełnił jak najlepiej. Niech święci tych ziem, będą ci wsparciem. Niech moc Ducha Świętego, którą dzisiaj przyjąłeś, przekłada się na postawę ludu Bożego, niech owocuje świętością tego ludu” – życzył metropolita warmiński.

Wicegenerał Księży Pallotynów, ks. Józef Lasak przekazując słowa gratulacji przypomniał, że kiedy współbrat zostaje powołany do posługi biskupiej może otrzymać dar od wspólnoty zakonnej. Bp Adrian Galbas SAC od swojej rodziny zakonnej otrzymał relikwiarz z cząstkami św. Wincentego Pallottiego. Życzył, aby nowo wyświęcony biskup zachwycał się Bogiem, tak jak założyciel zgromadzenia. „Bóg obdarzył Cię licznymi talentami. Życzę, abyś tutaj umiał dostrzec godność i wartość każdego człowieka”.

Słowo skierował także bp Jerzy Mazur, biskup ełcki. „Biskupie Adrianie, pragnę także dzisiaj powtórzyć słowa, które wypowiedziałem 13 grudnia w czasie naszego pierwszego spotkania: „Witaj w domu. Witaj w diecezji ełckiej. To jest Twój dom.” Bp Mazur zapewnił biskupa pomocniczego, że „w tym domu mieszkają dobrzy ludzie”. „Życzę Ci, abyś w mocy Ducha Świętego trwał na modlitwie. A z sercem pełnym radości i nadziei, z pastorałem w ręku, z pierścieniem na palcu i mitrą na głowie, idź i głos, idź i czyń uczniami, idź i służ, idź i nies pokój Chrystusowy aż po krańce ziemi” – mówił bp Mazur.

Życzenia skierowali także kapłani i liczne delegacje. Jednak pełne wzruszenia i najbardziej oczekiwane przemówienie było

bp. Adriana Józefa Galbasa. Pierwszym słowem jakie skierował nowo wyświęcony biskup było osobiste świadectwo rozpoznawania woli Bożej. „Panu Bogu wcześniej powiedziałem „fiat”, teraz przyszło to powiedzieć Kościołowi.” Stolicą tytularną bp Galbasa SAC jest Naisso – miasto, które dzisiaj nie potrzebuje obecności pasterza.

„Najwyższą godność w życiu otrzymałem nie 11 stycznia 2020 r., ale 2 marca 1968 r., w kościele pw. Dobrego Pasterza w Bytomiu, gdzie zostałem ochrzczony. Wtedy otrzymałem godność dziecka Bożego. Nic nie może się z nią równać. Tę samą godność ma każdy z was. Ona niech będzie podstawą naszej współpracy i naszej wspólnej drogi ku zbawieniu” – powiedział bp Adrian Galbas SAC. Wyraził pragnienie służby wierzącym i niewierzącym, tym którzy są daleko. Wyjaśnił też ideę swego pasterskiego zawołania „Pax Christi” (Pokój Chrystusa), które wyraża pragnienie przekazywania pokoju, którego świat dać nie może. Prosząc o modlitewne towarzyszenie posłudze pasterskiej prosił, aby „nie traktować jego osoby jak „porcelanowej lalki, z którą należy się delikatnie obchodzić”. „Jestem waszym bratem i chciałbym, aby nasza relacja nie była patologiczna. A to wymaga uczciwości. Jak zapewne zauważyliście – włos mi z głowy nie spadnie” – dodał biskup.

Wielokrotnie bp Galbas prosił o modlitwę. Podziękował, za modlitwę w czasie ponad dwuletniego oczekiwania na decyzję Stolicy Apostolskiej. Uczestnicy widzieli insygnia biskupie, które były oficjalnie nakładane podczas obrzędu święceń biskupich, jednak biskup podkreślił znaczenie symbolu, który otrzymał jako pierwszy. „Pierwszym insygnium, jest krzyż. Biskup dostaje go po cichu, intymnie, bez świadków i m ago stale nosić na piersi. Wiem, że nie jest to tylko symbol, dlatego proszę o modlitwę” – mówił biskup.

Zostały odczytane także życzenia i gratulacje od pana Andrzeja Dudy, prezydenta RP. „Zadania stojące przed Kościołem ełckim oraz całą społecznością katolicką w Polsce zbiegają się z licznymi wyzwaniem i szansami, którym wychodzimy naprzeciw jako naród i państwo... Niech pod przewodnictwem swoich Biskupów diecezja ełcka umacnia dobrą sławę jako wspólnota dynamiczna, ofiarna i otwarta, z powołaniem służąca Bogu i Ojczyźnie.” Prezydent RP nowo wyświęconemu biskupowi życzył obfitego żniwowania i błogosławieństwa Bożego.

Wszyscy zgromadzeni na uroczystej Mszy św. otrzymali egzemplarz Pisma Świętego. Dzieląc się radością sakry biskupiej, bp Adrian Galbas SAC pragnął w tym geście podjąć jedno z zadań biskupich, którym jest głoszenie Ewangelii. Przy wyjściu z katedry bp Galbas SAC błogosławił dzieci i wiernych, którzy oczekiwali z radosnym śpiewem.

Uroczystość była transmitowana przez Radio Pallotti.FM oraz Pallotti.TV.
Za: www.diecezjaelk.pl

Wiadomości z kraju

O. STANISŁAW JAROMI OFMConv O CHRZEŚCIJAŃSKIEJ WIZJI EKOLOGII

– Biznes niszczący życie ludzkie zarówno u jego początku, jak i u kresu, jest antyekologiczny – mówi o. Stanisław Jaromi, franciszkanin, znany z działalności na rzecz ochrony środowiska.

Zakonnik rozmawiał z samorządowcami biorącymi udział w spotkaniu noworocznym z biskupem oraz z klerykami WSD w Koszalinie. W rozmowie z naszą redakcją mówił o chrześcijańskiej wizji

ekologii, która zakłada spojrzenie na nią w sposób integralny. Jej zniekształceniem jest ekologia zideologizowana.

– Kwestionuje się np. różnice między światem ludzkim a zwierzęcym. Następuje odwrócenie wartości. Z perspektywy chrześcijańskiej ekologia jest troską o życie. Jest to, można powiedzieć, szeroko pojęta działalność pro life. Troszczymy się o życie ludzkie, życie zwierząt, całego Bożego stworzenia. Biznes niszczący życie ludzkie zarówno u jego początku, jak i u kresu, jest anty-ekologiczny. Istnieją grupy mieniające się ekologicznymi, które wspierają aborcję i eutanazję, a jednocześnie domagają się specjalnego statusu dla zwierząt. My też domagamy się szacunku dla zwierząt, ale chcemy chronić całe życie – mówił franciszkanin.

Wyjaśniając promowany przez Kościół projekt ekologii integralnej, o. Jaromi powiedział: – Zakłada on poukładanie na nowo czterech wymiarów naszych relacji. Chodzi o powrót do harmonii z Panem Bogiem, jako Stwórcą i Ojcem całej rzeczywistości; z Jego dziełem stworzenia; z ludźmi jako naszymi bliźnimi i wreszcie z samym sobą. Moje ciało też jest ekosystemem. Choroby cywilizacyjne, nowotwory, alergie pokazują, że wiele rzeczy w tym świecie nie gra.

Franciszkanin przestrzegał jednak przed demagogią ekologiczną: – Patrzenie na ekologię w sposób integralny oznacza także: korespondujący z najnowszymi badaniami i danymi naukowymi. Musimy z uwagą słuchać tego, co mówią nam ludzie uczeni, ale też wzbogacać to o wymiar teologiczny.

Mówiąc o grzechu ekologicznym, franciszkanin zauważył: – Człowiek coraz częściej ignoruje prawa przyrody i źle gospodaruje powierzonymi mu dobrami, czyli grzeszy pychą, chciwością i agresją. Musimy ciągle produkować więcej i więcej, ponieważ ekonomia rządzi prawo ciągłego zysku. Jeżeli to, co robimy, jest świadomym i dobrowolnym czynem przeciwko Bożemu stworzeniu, to mamy wtedy do czynienia z grzechem.

Franciszkanin przyznał, że nie zawsze łatwo jest ustalić konkretnego winowajcę, ponieważ nierzadko człowiek znajduje się w środku skomplikowanych struktur zła, z których trudno jest mu się uwolnić. Przypomniał jednak, że wiele też zależy od każdego człowieka i jego osobistych decyzji.

– Warto zrobić sobie ekologiczny rachunek sumienia, zwracając uwagę choćby na marnotrawstwo wody, energii, jedzenia, ale także np. na produkcję hałasu, który pełni rolę toksyny niszczącej środowisko. Możemy też przemyśleć naszą rolę jako konsumentów. Czy pytamy się, komu dajemy nasze ciężko zarobione pieniądze? Może kupując różne produkty, wspieramy toksyczne systemy, które niszczą przyrodę, np. źle traktując zwierzęta w masowych hodowlach? – pytał franciszkanin.

O. Stanisław Jaromi jest doktorem filozofii, absolwentem teologii i ochrony środowiska. Od lat angażuje się w edukację ekologiczną. Jest przewodniczącym Ruchu Ekologicznego św. Franciszka z Asyżu.

Za: www.koszalin.gosc.pl

SESJA FORMACYJNA DLA WYŻSZYCH PRZEŁOŻONYCH

Trzydniowa sesja formacyjna dla wyższych przełożonych żeńskich zgromadzeń zakonnych trwa w dniach 10-12 grudnia na Jasnej Górze. To cykliczne spotkanie, które ma za zadanie przypomnieć charakter posługi siostry przełożonej, a więc tej, która odpowiedzialna jest za całe zgromadzenie. W Polsce jest ponad 100 zgromadzeń zakonnych.

Sesję prowadzi o. Waldemar Barszcz, TOR, wieloletni pracownik watykańskiej Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego. Temat spotkania brzmi: „Posługa przełożonej wyższej w świetle prawa Powszechnego Kościoła”. „Są to spotkania periodyczne, od ponad 20 lat, co 5-6 lat – wyjaśnia o. Waldemar Barszcz – Zawsze poruszamy ten sam temat – temat posługi władzy w instytutach życia konsekrowanego, szczególnie instytutów żeńskich. Wyższy przełożony – posługa czy władza? Ja wyjaśniam, że to jest jedno i drugie – to jest posługa władzy. Przełożeni zwykle są wybierani na kapitułach, i dostają mandat posługi tej władzy przez ileś lat. Z tą posługą związanych jest wiele innych tematów, jak np. rada – każdy przełożony ma swoją radę, więc jak regulować współpracę z tą radą, jak się wzajemnie wspomagać, jak służyć zgromadzeniu, do którego się należy i w którym jest się przełożonym. Mówimy też o kwestiach prawnych, które wynikają z obowiązków przełożonych – kwestia przyjęcia do zakonów i zgromadzeń, kwe-

stia formacji, ślubów, przygotowania do tych ślubów, później apostolat, a także takie sprawy, jak odejście ze zgromadzenia czy zwolnienie ze ślubów”.

Jak podkreśla o. Barszcz, rolą przełożonych w zakonach jest przede wszystkim posługa, a nie spełnianie władzy, którą się otrzymało. W spotkaniu bierze udział ponad 250 sióstr.

Za: www.jasnagora.com

KS. MARCIN KAZNOWSKI OBJĄŁ FUNKCJĘ INSPEKTORA W KRAKOWIE

Najpierw oczekiwanie, nominacje, potem spekulacje i nadzieja. A dzisiaj?! Wielkie święto, radość, optymizm i oczekiwanie

na jutro. Od dzisiaj mamy nowego inspektora!

Nowym przełożonym inspektorii św. Jacka jest ksiądz dr Marcin Kaznowski SDB. Z wykształcenia informatyk. Na dzisiejsze czasy – jak znalazł!

Od tygodnia przygotowaliśmy się na to wydarzenie. Malowanie głównego korytarza, na cieplejszy niż dotąd kolor, podjęte ponad miesiąc temu, było najwyraźniej z natchnienia Ducha Świętego. Widocznie i Panu Bogu podoba się,

kiedy w domu jest wszystko odświeżone, czyste i pachnące na taką okazję!

Na instalację inspektora przyjechali goście od wschodu do zachodu (naszej inspektorii, rzecz jasna). Byli księża inspektorzy z pozostałych trzech polskich inspektorii; byli współbracia i współpracownicy z Ukrainy i z wielu naszych placówek w Polsce; były siostry salezjanki, salezjanie współpracownicy, wychowankowie byli i obecni. I my, mieszkańcy naszego domu. Brakowało chyba tylko misjonarzy, ale ich nieobecność jest zrozumiała J

Na Mszy Świętej, którą rozpoczął ks. dr Tadeusz Rozmus SDB, radca dla naszego regionu Europy Północnej i Wschodniej, po kazaniu miał miejsce obrzęd instalacji. Ciekawy to moment kiedy w kościele (tym razem w naszej kaplicy teologicznej) tylko jedna osoba i to na głos wyznaje wiarę i przysięga, że chce wypełnić wszystkie zobowiązania, na które się zdecydowała. Żeby zdobyć się na taką odwagę trzeba nie tylko być doświadczonym i odpowiedzialnym, ale także mieć za sobą sztab ludzi, którzy modlą się i wspierają. Tą jedną osobą był właśnie ks. Marcin... od dzisiaj (11.01.2020 r.) Ksiądz Inspektor.

A kto go dzisiaj wspierał? Po kolei: kole-dzy – przyjechali zagrać na trąbkach i na organach; najmłodszy współbracia – służyli do Mszy Świętej i śpiewali jako chór Canticum; starsi współbracia – odprawili w intencji swojego nowego przełożonego Eucharystię; młodzież – ze sztandarami szkół dodawali podniosłej atmosfery; rodzice i rodzina – zawsze obecni i wspierający; a ci, którzy nie mogli z nami na Łosiówce – modlili się w domach, żeby już zainstalowanego Inspektora polecać Bogu.

Po Mszy Świętej świętowaliśmy ... i to jeszcze jak! Specjalnie przyjechał zespół

Faustystem żeby dodać wszystkim wiary i cieszyć uszy piękną i skoczną muzyką chrześcijańską. Były kwiaty, prezenty, gratulacje, okazja do poznania historii ks. Marcina w Zgromadzeniu i w końcu słowa zachęty. To czego po tej uroczystości można być pewnym, to fakt, że kolejna instalacja musi być w niedzielę! Miał być rosół, a że dzisiaj sobota to zaskoczyła nas zupa pomidorowa.

Jednak najważniejsze są słowa, które wypowiedział nowy ksiądz inspektor Ks. Marcin Kaznowski za Papieżem Franciszkiem: *wolę raczej Kościół poturbowany, poraniony i brudny, bo wyszedł na ulice, niż Kościół chory z powodu zamknięcia się i wygody z przywiązania do własnego bezpieczeństwa* (Ewangelii Gaudium 49). Niech i nasza inspektoria wychodzi na peryferia, by zanosić światło Jezusa Chrystusa, *tym co mroku i cieniu śmierci mieszkają*.

Księżę Marcinie dziękujemy za objęcie urzędu przełożonego Inspektorii! Prowadź nas zgodnie z natchnieniem Ducha Świętego, byśmy realizowali w naszych wspólnotach i każdy indywidualnie charyzmat św. Jana Bosco, który otrzymaliśmy od Dobrego Boga.

dk. Patryk Chmielewski SDB

Za: www.seminarium.sdb.org.pl

„NAZARET” W „10” NAJLEPSZYCH LICEÓW W POLSCE

Prowadzone przez siostry nazaretanki Liceum Ogólnokształcące im. św. Jadwigi Królowej znalazło się w ścisłej czołówce tysiąca najlepszych liceów w Polsce w rankingu miesięcznika „Perspektywy”.

Kielecka szkoła zwana potocznie „Nazaretem”, zajęła szóste miejsce w kraju, podnosząc swoje notowania aż o sześć pozycji w stosunku do roku ubiegłego.

W rankingu zostały uwzględnione licea ogólnokształcące, w których maturę w maju 2019 r. zdawało minimum 12. uczniów przystępujących po raz pierwszy do egzaminu. Ich średnie wyniki z języka polskiego i matematyki nie mogły być niższe niż 0,75 średniej krajowej. Przy ocenianiu liceów brano pod uwagę trzy kryteria: sukcesy szkoły w olimpiadach, wyniki matury z przedmiotów obowiązkowych oraz z przedmiotów dodatkowych.

W „Nazarecie” uczniowie uczą się aktualnie w 10. klasach, liczących po 29 osób każda, pod opieką 43-osobowej kadry nauczycielskiej.

– Staramy się nie zmarnować potencjału, z jakim uczniowie do nas przychodzą – mówi wicedyrektor szkoły s. Dobromiła Mielnicka. – Rozmawiam z uczniami i pytałam ich niejednokrotnie, czym kierują się wybierając naszą szkołę. Z ich wypowiedzi

wynika, że poza dobrą opinią szkoły, uczniowie liczą na indywidualne zaopiekowanie się nimi. Istotnie, nauczyciele nad każdym bardzo uważnie czuwają – wyjaśnia s. Mielnicka. Z jej obserwacji wynika, że uczniowie prawie w ogóle nie korzystają z korepetycji, poza nauką języków na wyższym poziomie, niż to przewiduje program.

W ocenianym w rankingu roku szkoła miała 6 laureatów i 14 finalistów w różnym rodzaju olimpiadach.

W rankingu „Perspektyw” na pierwszym miejscu znalazło się Uniwersyteckie Liceum Ogólnokształcące w Toruniu. W pierwszej setce szkół uplasowało się Niepubliczne LO im. Stanisława Konarskiego w Ostrowcu Świętokrzyskim. W kolejnej są jeszcze trzy kieleckie szkoły średnie. Za: www.deon.pl

WRĘCZONO NAGRODĘ ŚW. MAKSYMILIANA

Urszula Kraus, nauczycielka z Bestwiny, prezes Rycerstwa Niepokalanej diecezji bielsko-żywieckiej, została laureatką „Nagrody św. Maksymiliana Marii Kolbego”. Po raz czwarty kopię figurki „Matki Bożej z za drutów” z Centrum św. Maksymiliana w Harmężach, będącą nagrodą za działalność ewangelizacyjną i apostołską, wręczono 5 stycznia 2020 r. w Oświęcimiu

„Nagrodę św. Maksymiliana Marii Kolbego za wybitne osiągnięcia na polu ewangelizacji otrzymuje pani Urszula Kraus” – ogłosił ks. Sebastian Rucki dyrektor wydziału duszpasterstwa ogólnego kurii bielsko-żywieckiej, który jest jednocześnie członkiem i przewodniczącym Kapituły wyłaniającej laureatów.

„Przede wszystkim chciałabym podziękować Panu Bogu za to, że mnie powołał do takiej funkcji. Dziękuję Maryi Niepokalanej za to, że mnie wybrała, a ja staram się wypełniać jej wolę, choć nie do końca tak udolnie jakbym chciała. Celem Rycerstwa jest zdobyć cały świat

dla Chrystusa przez Niepokalaną, a wiemy, że jeszcze nie cały jest zdobyty. Dużo jest przed nami” – podkreśliła Urszula Kraus, dziękując konkretnym osobom za to, że uświadomili jej, iż jest posłaną w dzieło ewangelizacji. W szczególności za wsparcie podziękowała mężowi. „Przede wszystkim za to, że razem codziennie klękamy do modlitwy i razem się modlimy” – dodała.

Urszula Kraus jest nauczycielką języka angielskiego, kieruje diecezjalnymi strukturami Rycerstwa Niepokalanej od 2016 r., w ramach których funkcjonuje 12 wspólnot parafialnych. Działa także w Zarządzie Narodowym Stowarzyszenia Rycerstwa Niepokalanej w Polsce. Wspólnie z innymi tworzyła działające w Harmężach radio „Maks”, angażując się w realizację audycji słuchanych w różnych rozgłośniach radiowych. Współpracuje od lat z bielskim oddziałem Pol-

skiego Czerwonego Krzyża, uczestnicząc w różnorodnych przedsięwzięciach charytatywnych, edukacyjnych i społecznych. Pomaga misjonarzom osobom starszym oraz dzieciom, w tym także tym z Afryki.

Podczas gali w OCK wykład pt. „Życie religijne więźniów chrześcijańskich w obozie Auschwitz” zaprezentowała Teresa Wontor-Cichy z Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau.

Uczestnicy Gali zobaczyli na koniec film „Miłość i miłosierdzie” w reżyserii Michała Kondrata.

„Nagroda św. Maksymiliana Marii Kolbego” przyznawana jest za działalność ewangelizacyjną i apostołską na terenie diecezji bielsko-żywieckiej. Wyróżnienie to kopia figurki „Matki Bożej z za drutów” z Centrum św. Maksymiliana w Harmężach. Laureatem Nagrody może być osoba duchowna, świecka, członek instytutu życia konsekrowanego albo stowarzyszenia życia apostołskiego oraz organizacja, wspólnota lub stowarzyszenie, które prowadzi działalność ewangelizacyjną i apostołską.

Za: www.franciszkanie.pl

PALLOTYŃSKIE ISKK: PRAKTYKI RELIGIJNE POLAKÓW NA STAŁYM POZIOMIE

W 2018 r. w niedzielnej Mszy św. uczestniczyło 38,2 proc. zobowiązanych katolików (w 2017 roku – 38,3 proc.), a 17,3 proc. przystępowało do Komunii św. (w 2017 roku – 17 proc.) – wynika z danych Instytutu Statystyki Kościoła katolickiego w Polsce.

„Niewielkie różnice, w porównaniu z poprzednim rokiem, są na granicy błędu statystycznego” – podkreśla ks. dr Wojciech Sadłoń, dyrektor ISKK.

„Z przeprowadzonych badań wynika, że w 2018 r., jeśli chodzi o obecność na niedzielnych Mszach św. i liczbę osób przystępujących do Komunii Świętej, nie zostały zaobserwowane istotne zmiany. Niewielkie różnice, w porównaniu z poprzednim rokiem, są na granicy błędu statystycznego, dlatego nie mogą być one podstawą do wyciągania wniosków co do ewentualnego spadku lub wzrostu. Można twierdzić, że praktyki religijne katolików w Polsce są na stałym poziomie” – podkreśla dyrektor ISKK, ks. dr Wojciech Sadłoń SAC.

Zaprezentowany dziś (7 stycznia) w Warszawie Rocznik Statystyczny Kościoła katolickiego w Polsce „Annuario Statisticum Ecclesia in Polonia AD 2020” zawiera wyniki badań Instytutu Statystyki Kościoła katolickiego w Polsce SAC przeprowadzonych w 2019 roku i obejmuje dane za rok 2018. Dotyczą one m.in. liczby parafii, księży, zakonników i siostr zakonnych, przyjmowania sakramentów, duszpasterstwa rodzin, liczby zabytków sakralnych, a także edukacji religijnej.

Wskaźnik dominantes, który dotyczy uczestnictwa zobowiązanych katolików we Mszy św. w 2018 roku różni się 0,1 proc. w stosunku do roku ubiegłego. W 2018 r. w niedzielnej Mszy św. uczestniczyło 38,2 proc. zobowiązanych katolików, natomiast w 2017 roku 38,3 proc.

Wskaźnik communicantes, dotyczący liczby osób przystępujących do Komunii św. różni się o 0,3 proc. w stosunku do roku ubiegłego. W 2018 r. przystępowało do Komunii św. 17,3 proc., a w 2017 roku 17 proc.

Najwyższy poziom uczestnictwa zobowiązanych katolików w niedzielnej Mszy św. odnotowano tradycyjnie w diecezji tarnowskiej (71,3 proc.), rzeszowskiej (64,3 proc.) oraz przemyskiej (60,4 proc.). Najniższy zaś procent był w diecezjach szczecińsko-kamieńskiej (24,1 proc.) i łódzkiej (24,5 proc.)

Jak podaje „Annuario Statisticum Ecclesia in Polonia AD 2020”, w Polsce jest 10 356 parafii katolickich, w których po-

sługuje ponad 20,5 tys. księży. Łącznie kapłanów jest prawie 25 tys., a do święceń w diecezjach w 2018 roku przygotowywało się 2,2 tys. alumnów.

Liczba żeńskich wspólnot zakonnych wynosi 2,2 tys., a posługuje w nich 17,6 tys. sióstr. Najliczniejsze zgromadzenia żeńskie to Służebniczki NMP Starowiejskie, elżbietanki oraz szarytki. Liczba zakonników oraz członków stowarzyszeń życia apostołskiego w 2018 roku wynosiła łącznie 11,4 tys.; 9 tys. (79 proc.) z nich posiada święcenia kapłańskie. Najliczniejszymi męskimi zgromadzeniami są franciszkanie, salezianie oraz pallotyni.

W 2018 r. sakramentu chrztu udzielono ponad 386 tys. osobom. Do I Komunii Świętej przystąpiło ponad 400 tys. osób. Sakrament bierzmowania w obrządku łacińskim przyjęło prawie 300 tys. osób, o 3,5 proc. więcej niż w roku 2017. Sakrament małżeństwa został udzielony 133 tys. parom.

W 2018 r. zbadano też m.in. kwestie edukacji religijnej. W roku szkolnym 2018/2019 na lekcje religii w placówkach edukacyjnych uczęszczało 88 proc. uczniów. Najwyższy odsetek uczniów uczęszczających na lekcje religii odnotowano w diecezji pelplińskiej (99 proc), rzeszowskiej (99 proc.) i przemyskiej (98,6 proc.). Najmniejszy zaś w archidiecezji warszawskiej (74,8 %), sosnowieckiej (75,2 %) oraz łódzkiej (77,7). Wśród nauczycieli religii najwięcej jest osób świeckich (58,3

proc.). Zgodnie z danymi z 34 diecezji, w 1949 placówkach edukacyjnych prowadzone są lekcje etyki, na które uczęszcza 1 proc. uczniów.

Podobnie jak w ubiegłym roku badania ISKK dotyczyły również duszpasterstwa rodzin. Jak wynika z opracowań, w 2018 roku w Polsce działało blisko 2,9 tys. katolickich poradni rodzinnych różnego typu, 28 domów samotnej matki, 10 katolickich ośrodków adopcyjno-opiekuńczych, 25 telefonów zaufania.

Tegoroczne Annuario zawiera też liczbę sakralnych zabytków nieruchomości należących do parafii. W 2018 roku wynosiła ona ponad 34 tysiące obiektów, z czego blisko 50 procent została wpisana do rejestru zabytków.

Instytut Statystyki Kościoła Katolickiego SAC im. ks. Witolda Zdaniewicza (Institute for Catholic Church Statistics) został założony w 1972 r. przez Stowarzyszenie Apostolstwa Katolickiego (Księża Pallotyni) jako Zakład Socjologii Religii. Twórcą i pierwszym dyrektorem instytutu był ks. prof. Witold Zdaniewicz. Obecnie jego dyrektorem jest ks. dr Wojciech Sadłoń SAC. ISKK jest najstarszym w Polsce, niezależnym ośrodkiem naukowym prowadzącym badania w zakresie religijności, katolicyzmu i jego społecznych kontekstów. Współpracuje m.in. z Głównym Urzędem Statystycznym.

Za: www.klaretyni.pl

TRZYDZIESTOLECIE POSŁUGI BISKUPIEJ O. MARIANA BŁAŻEJA KRUSZYŁOWICZA OFMConv

Biskup Senior Marian Błażej Kruszyłowicz obchodził 30. rocznicę sakry biskupiej, której 6 stycznia 1990 r. udzielił św. Papież Jan Paweł II. Z tej okazji Dostojny Jubilat przewodniczył w dzień jubileuszu uroczystej Mszy Świętej w Bazylice Archikatedralnej św. Jakuba Apostoła w Szczecinie. Homilię wygłosił Ksiądz Biskup Henryk Wejman. Konsul Honorowy Republiki Litewskiej w Szczecinie odczytał list gratulacyjny Ambasadora Republiki Litewskiej w Polsce skierowany do Jubilata przypominając wkład w budowanie dobrych relacji polsko-litewskich. Po liturgii nastąpił krótki koncert kołęd w wykonaniu Szczecińskich Słowików.”.

Życie i działalność biskupa Mariana Błażeja Kruszyłowicza

6.05.1936 – W środę dnia 6 maja 1936 roku we wsi Gliniszczce koło Wołkowyska (dziś Białoruś) urodziło się szóste dziecko w rodzinie rolniczej, syn Jana i Rozalii z domu Wieliczko. Imiona starszego rodzeństwa: Mieczysław, Waclaw, Jan, Edward i Halina.

12.05.1936 – Nowonarodzony syn otrzymał sakrament chrztu w kościele parafialnym Piaski oraz imię Marian, pokrewne imieniu NMP Matki Jezusa Chrystusa. Rodzice chrzestni: Genowefa Wieliczko i Wincenty Chaber.

1944 – 1949 – Do szkoły podstawowej Marian uczęszczał w Łumbiach (1944-

1946), w Rudce-Tartaku (1946-1947) oraz w Sejnach (1947-1949).

1.09.1949 – Dzięki lekturze „Rycerza Niepokalanej” oraz rodzinnemu powiązaniu z franciszkaninem, o. Witalisem Jaśkiewiczem, trafił do Małego Seminarium Duchownego Ojców Franciszkanów w Niepokalanowie, gdzie ukończył dziesiątą klasę szkoły średniej. Następną klasę i egzamin dojrzałości zdobył już po nowicjacie.

22.05.1950 – Przyjął sakrament bierzmowania w kościele parafialnym w Szymanowie z rąk kardynała Stefana Wyszyńskiego, Prymasa Polski. Przybrał imię patrona św. Romualda.

30.08.1952 – W tym dniu został przyjęty do Zakonu Ojców Franciszkanów Konwentalnych, w Łagiewnikach koło Łodzi przywdział habit św. Franciszka i otrzymał imię zakonne Błażej, biskupa i męczennika, wspomnienie 3 lutego. Rozpoczął roczny nowicjat pod kierunkiem mistrza o. Augusta Rosińskiego, który w końcowym sprawozdaniu napisał m.in. o bracie Błażeju: „Zdolny, usposobienie dobre. Pewna doza indywidualności, ale posłuszny i we wszystkim poprawny”.

31.08.1953 – Na zakończenie nowicjatu złożył pierwsze śluby zakonne ubóstwa, posłuszeństwa i czystości, i stał się franciszkaninem, synem Prowincji Matki Bożej Niepokalanej z siedzibą w Warszawie.

Lata 1954 – 1960 – Odbił seminaryjny kurs filozofii chrześcijańskiej i teologii w seminariach zakonnych w Łodzi-Łagiewnikach i w Krakowie. Formację zakonną kształtował pod kierunkiem wychowawców: o. Lutostawa Pieprzyckiego, o. Ignacego Rejcha, o. Ireneusza Żołnierczyka, o. Grzegorza Koziela i o. Cecyliana Niezgody.

8.12.1957 – Na ręce o. prowincjała Anzelm Kubita w Krakowie złożył śluby uroczyste na zawsze.

1958 – Po zdaniu egzaminu z wyznaczonych przedmiotów uzyskał państwową maturę.

Październik 1959 – Rozpoczął studia na Wydziale Teologicznym Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w zakresie teologii moralnej ze specjalizacją teologii moralnej Kościoła Prawosławnego i ruchu ekumenicznego. Nad studentem od strony naukowej czuwali: ks. prof. Stanisław Olejnik i ks. dr Bogusław Waczyński, jezuita.

7.02.1960 – Święcenia kapłańskie przyjął w Łagiewnikach z rąk ks. bp. Jana Wawrzyńca Kulika w gronie 11 neoprebiterów.

W czasie posługi kapłańskiej i zakonnej, był katechetą szkół średnich w Koszalinie, ekonomem Prowincji Zakonnej, definitem i wikariuszem Prowincji, wykładowcą zagadnień z teologii ekumenicznej i pryncypiów teologii moralnej w Wyższym Seminarium Duchownym Ojców Franciszkanów w Krakowie, pro-

wadził wykłady zleczone z prawosławnej teologii moralnej na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, był gwardianem Niepokalanowa, a następnie w Kurii Generalnej Franciszkanów w Rzymie był definitywem generalnym, wikariuszem generalnym, a także pełnił obowiązki generała Zakonu, gdy ten został mianowany biskupem.

W czasie pracy w Kurii Generalnej Franciszkanów w Rzymie, jako członek Papieskiej Komisji ds. Rosji opiekował się franciszkanami w krajach Europy Wschodniej wobec zlikwidowania struktur zakonnych. Często w charakterze turysty podróżował do Czechosłowacji, Węgier, Rumunii, Bułgarii, i kilku republik ZSRR, wspomagał nie tylko słowem nadzieję kapłanów diecezjalnych w tych krajach, zwłaszcza zdelegalizowanemu Kościołowi Katolickiemu Obrządku Wschodniego w Rumunii.

O. generał Zakonu Lanfranco Serrini w liście skierowanym do współbraci z okazji nominacji o. Błażeja na biskupa (9 grudnia 1989 roku) tak napisał: „Postuga, którą o. Błażej dokonał w centralnym Zarządzie Zakonu, została wypełniona ze szczerym przywiązaniem dla naszej Rodziny Franciszkańskiej. W szczególności umiał utrzymać stałe, serdeczne i roztropne kontakty z krajami za żelazną kurtyną. Dzięki temu zainteresowaniu narody te mogły być blisko, mocno zjednoczone z Zakonem. Wiem dobrze, jakie są uczucia współbraci z Rumunii, Węgier, Bułgarii, Czechosłowacji i republik ZSRR dla tego naszego Brata”.

Po zakończeniu posługi w Kurii Generalnej Franciszkanów w Rzymie, z woli współbraci został wybrany przełożonym Prowincji zakonnej w Warszawie, a następnie został Przewodniczącym Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce. Wówczas otrzymał bullę papieską z nominacją na biskupa pomocniczego diecezji szczecińsko-kamieńskiej i dodatkowe obowiązki wikariusza generalnego, członka w Komisji Episkopatu ds. Wydawnictw

Katolickich, członka Komisji ds. Radia Maryja, członka Komisji Episkopatu Polski ds. Życia Konsekrowanego, uczestniczył w Radzie Episkopatu ds. Środków Społecznego Przekazu, przewodniczył Zespołowi Komisji Episkopatu Polski ds. Synodu Biskupów, uczestniczył też w jego zgromadzeniu. Przy tych funkcjach i obowiązkach nie urwały się, a raczej wzmocniły kontakty z lokalnymi Kościołami w krajach Europy Wschodnich, szczególnie na Ukrainie, Białorusi, Rosji i Rumunii.

Jako biskup uczestniczył w organizowaniu Radia Niepokalanów, TV Niepokalanów i TV Familijnej. Świadczą o tym liczne spotkania, rozmowy, wnioski, umowy i prośby, a nawet wyciągnięte ręce po pomoc finansową, aby te dzieła żyły i rozwijały się.

Z tego ducha św. Maksymiliana chciał coś otrzymać dla diecezji szczecińsko-kamieńskiej jej gospodarz śp. bp Kazimierz Majdański, który w liście do wiernych, zwiastującym nominację o. Błażeja Kruszyłowicza na biskupa pomocniczego, napisał: „Przysłany przez Ojca Świętego nasz nowy biskup pomocniczy pomoże nam realizować Świętomaksymilianowe Słowa, wypisane w naszej katedrze: «Niepokalana chce, aby Polska wzmocniła się duchowo i promieniowała na cały świat»”.

Ksiądz Biskup Kruszyłowicz na dewizę biskupią wybrał łacińskie zawołanie: *Obedientia et Pax* – Posłuszeństwo i Pokój, traktowane programowo jako zasada postępowania. Identyczne hasło wybrał bł. papież Jan XXIII. Oba pojęcia,

Posłuszeństwo i Pokój, kryją w sobie wielkie wartości moralne i społeczne. Poza tym dobrze się kojarzą z franciszkańskim *Pax et Bonum*, jak też z duchem św. Maksymiliana, który w formowaniu zakonników szczególnie podkreślał posłuszeństwo.

W związku z posłuszeństwem krąży w kołach franciszkańskich anegdota o Księdzu Biskupie. Kiedy został biskupem i osiadł w Szczecinie, odwiedzali go współbracia zakonnicy. Jednemu z nich zwierzył się: „Żyłem w klasztorach 30 lat i nie wiedziałem, co to posłuszeństwo. Dopiero tu, jako biskup pomocniczy odzuchem, co znaczy być posłusznym”.

Bogactwo pracy i wielkość wkładu biskupa Mariana Błażeja Kruszyłowicza w odradzanie się Kościoła Katolickiego w krajach Europy wschodniej było przyczyną do zorganizowania – 20.05.2010 – na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Szczecińskiego konferencji naukowej poświęconej „Odradzanie się struktur i działalności Kościoła Katolickiego w wybranych krajach Europy Środkowo-wschodniej”. Została ona zorganizowana z okazji złotego jubileuszu kapłaństwa bp. Mariana Błażeja Kruszyłowicza, świętowanego w tym dniu w szczecińskiej Bazylice Archikatedralnej.

Prezentując postać biskupa Mariana Błażeja Kruszyłowicza można dodać coś, czego nie ma w oficjalnych kronikach i życiorysach – zdolności kucharskie. Liczne specjały kuchni włoskiej, w wydaniu Księdza Biskupa, równają się, a może nawet przewyższają potrawy przygotowane przez kucharzy włoskich.

Opracowano na podstawie referatu o. Romana Aleksandra Soczewki OFM Conv. wygłoszonym na konferencji „Odradzanie się struktur i działalności Kościoła Katolickiego w wybranych krajach Europy Środkowo-wschodniej”, 20 maja 2010 r. w Szczecinie Za: www.kuria.pl

WATYKAŃSCY LEKARZE POZYTYWNE O DOMNIEMANYM CUDZIE ZA SPRAWĄ MATKI ELŻBIETY CZACKIEJ

Siostry franciszkanki służebnice krzyża poinformowały na Twitterze, że watykańska Komisja lekarzy, badająca domniemany cud za wstawiennictwem Sługi Bożej Matki Elżbiety Czackiej wyraziła pozytywną opinię. „Lekarze pozytywnie wypowiedzieli się nad domniemany cudem za wstawiennictwem Sługi Bożej Matki Czackiej! Teraz potrzeba jeszcze zatwierdzenia tegoż cudu przez komisję teologów konsultorów oraz komisję kardynałów i biskupów – aby Papież mógł wydać dekret beatyfikacyjny” – napisały siostry w komunikacie zamieszczonym na Twitterze.

Jej proces beatyfikacyjny trwa od 1987 r. 9 października 2017 r. za zgodą papieża Franciszka Kongregacja Spraw Kanonizacyjnych promulgowała dekret o heroicznosci jej życia i cnót. Do beatyfikacji niezbędny jest jeszcze zatwierdzony przez Watykan cud za wstawiennictwem kandydatki na ołtarze. Obecna pozytywna opinia to pierwszy etap tego zatwierdzenia. Proces w sprawie domniemanego cudu za wstawiennictwem m. Elżbiety Czackiej zakończył się 5 czerwca 2018 r. i dokumentacja została przekazana do Watykanu, gdzie sprawa zanim zostanie przedstawiona Ojcu Świętemu, jest badana przez komisje lekarzy, teologów i kardynałów.

W intencji ogłoszenia Matki Elżbiety błogosławioną siostry franciszkanki Służebnice Krzyża organizują w każdą pierwszą sobotę miesiąca w Laskach otwartą adorację Najświętszego Sakramentu.

Czcigodna Służebnica Boża m. Elżbieta Roża Czacka to założycielka Towarzystwa Opieki nad Ociemniałymi w Laskach i Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Służebnic Krzyża. W wieku 22 lat zupełnie straciła wzrok. Zmarła w opinii świętości 15 maja 1961 roku w Laskach.

Za: www.archidiecezja.warszawa.pl

WERBISTOWSKI MISYJNY FESTIWAL KOŁĘD 2020

5 stycznia 2020 roku w werbistowskiej Parafii św. Jadwigi Śląskiej w Warszawie odbyła się druga edycja Misyjnego Festiwalu Kołęd. Parafia podjęła się organizacji tego wydarzenia przy współpracy z Werbistowskim Centrum Migranta Fu Shenfu.

Festiwal rozpoczął się Mszą Świętą, której przewodniczył o. Sylwester Grabowski SVD, prowincjał Polskiej Prowincji SVD, w asyście proboszcza parafii, o. Kazimierza Szalaja SVD oraz duszpasterzy poszczególnych wspólnot języ-

kowych, które organizują swoje liturgie w parafii (chińska, hiszpańskojęzyczna, afrykańska i wietnamska).

Pieśni i czytania w trakcie Mszy Św. wykonane zostały w poszczególnych językach. Po zakończeniu liturgii obył się program kolędowy. Pieśni bożonarodzeniowe śpiewano po polsku, francusku,

angielsku, wietnamsku, portugalsku, chińsku oraz w dialektach afrykańskich.

Na zakończenie wszystkie chóry i zespoły pod dyrekcją o. Erica Hounake SVD, wikariusza parafii, wykonywały wspólnie jedną kolędę w różnych językach – Les anges dans nos campagnes („Aniołowie na naszych polach”). To francuska kolęda z XVI wieku (drukami wydana w XVIII w.) znana też jako „Gloria”, „francuska Gloria” lub „Nad Betlejem w ciemną noc”. Jest to nadal jedna z najbardziej wzruszających chrześcijańskich pieśni. Jej melodyjność przyczyniła się do rozkwitu kolęd. Refren „Gloria” zaczęto odtąd stosować w pieśniach bożonarodzeniowych.

Za: www.werbisci.pl

Refleksja tygodnia

BĄDŹ JAK DOBRY PASTERZ! HOMILIA NA ŚWIĘCENIA BISKUPIE KS. ADRIANA GALBASA SAC

Abp Tadeusz Wojda SAC, Ełk, 11 stycznia 2020 r.

Drodzy Bracia w biskupstwie i w kapłaństwie, Ekscelencjo, Ks. Arcybiskupie Nuncjuszu Apostolski, Czcigodni przedstawiciele Władz, Umiłowani Bracia i Siostry w Chrystusie,

Drogi księżo Adrianie!

Jesteśmy dzisiaj uczestnikami wielkiego duchowego i modlitewnego wydarzenia, jakim są święcenia biskupie ks. Adriana Galbasa, kapłana ze Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego. Papież Franciszek powołał go do godności biskupiej i powierzył mu funkcję biskupa pomocniczego diecezji Ełckiej i najbliższego współpracownika ordynariusza tejże diecezji, bpa Jerzego Mazura. Został wybrany, aby mocą sakramentu pełni kapłaństwa być włączonym do grona następców Apostołów, i, ciesząc się szczególną obecnością Jezusa Chrystusa, realizować Jego potrójną misję: prorocką, pasterką i nauczycielską.

Wspólnota Kościoła lokalnego raduje się nowym pasterzem. Wyrazem tej radości są liczne zgromadzenia w tej świątyni kapłani diecezjalni i zakonni, siostry zakonne, osoby konsekrowane i świeccy, oraz wszyscy inni, którzy uczestniczą w obrzędzie święceń za pośrednictwem mediów.

Razem wznosimy hymn uwielbienia i wdzięczności za dar nowego pasterza i otaczamy miłą wionią modlitwy, prosząc, aby Duch Święty prowadził go, umacniał swoją mocą i inspiro-

wał w realizacji nowej misji pasterskiej i nowych zadań w Kościele.

Stowarzyszenie Apostolstwa Katolickiego powierzając ks. Adriana tutejszej wspólnocie diecezjalnej, prosi, aby go przyjęła z prawdziwą serdecznością i otwartością. Jesteście żywym Kościołem, a Kościół, jako dobra matka, przyjmuje każdego z czułością i radością. Przyjmijcie go i szanujcie jako sługę Chrystusa Pana i szafarza Bożych misterii i otoczenie modlitwą.

Ks. Adrian nie jest synem tej diecezji, ale ścieżki przetarł już inny Pallotyn, ks. Roman Forycki, który był pierwszym rektorem Miejsowego Seminarium Duchownego, które powstało po utworzeniu diecezji Ełckiej. Ks. Adrian przybywa z przeciwnego zakątka Polski. Jako dar, oprócz charyzmatu pallotyńskiego, pragnie wnieść do skarbcza duchowego tutejszego Kościoła, doświadczenie kapłańskie i pasterskie ze Śląska, skąd pochodzi, ale również i z innych terenów Polski. Po święceniach kapłańskich pracował w parafiach w Łodzi i w Poznaniu, udzielał się duszpastersko w Lublinie, Częstochowie i w Ołtarzewie. Obdarzony darem dobrego słowa, chętnie też był zapraszany w różne strony Polski, aby głosić rekolekcje, kazania czy konferencje dla wspólnot parafialnych i zakonnych a także i charyzmatycznych.

Jego doświadczenie Kościoła wybiega także poza granice naszego kraju i sięga miejsc na świecie, gdzie pracują pallotyni z prowincji Zwiastowania Pańskiego. Jako wieloletni przełożony prowincjalny, odwiedzał ich i wizytował, spotykał miejscowych pasterzy i w ten sposób poznawał rzeczywistość Kościoła w tych krajach oraz jego wyzwania i trudności.

To doświadczenie wreszcie jest owocem jego solidnego przygotowania w zakresie teologii pastoralnej i dziennikarstwa oraz darów osobistych: otwartości, kreatywności i łatwości nawiązywania kontaktów z innymi.

Tak zgromadzonym bogactwem duchowym, kapłańskim i ludzkim ks. Adrian pragnie dzielić z całą tutejszą wspólnotą diecezjalną.

Pasterz na dzisiejsze czasy potrzebuje wielu darów, bowiem jego posługa w świecie jest trudna i wymagająca solidnego przygotowania, osobistego doświadczenia i ugruntowanej wiary. Pasterz, za przykładem proroka Izajasza z pierwszego Czytania, ma za zadanie otaczać ojcowską i braterską miłością wszystkich: z cierpliwością i umiejętnością krzepić duchowo, „ożywiać wiarę i rozpałać miłość” tych, którzy są w owczarni Chrystusowej, prowadzić ku Chrystusowi tych, którzy są poza nią; nieść nadzieję tym co utracili sens wiary i pogubili się w życiu; podnosić na duchu strapiionych, poranionych i upokorzonych. Biskup jako dobry pasterz dzień po dniu musi podejmować trud wysiłku duchowego, ludzkiego i pasterskiego, aby każdemu, kogo Chrystus stawia na jego drodze, pomóc budować swoje człowieczeństwo i swoje relacje z Bogiem i z drugim człowiekiem.

Drogi i czcigodny księżu Adrianie! Wielka i różnorodna jest posługa pasterska na nieskończonej niwie pańskiej, do której zostałeś wybrany i którą Ci zleca papież Franciszek. Stajesz na niej w pierwszym szeregu jako żniwiarz pod przewodnictwem swojego Ordynariusza. Również liturgia konsekracji biskupiej przypomina Ci, abyś był „świadomy, że zostałeś wzięty z ludzi i dla ludzi ustanowiony, aby im pomagać w dążeniu do Boga”. Bądź świadomy tej misji i postępuj „w sposób godny powołania” jakim zostałeś wezwany (Ef 4,1-2), zachęca św. Paweł w drugim Czytaniu.

Do tej posługi zostaniesz za chwile namaszczonej na wzór proroka Izajasza nie tylko olejem świętym, ale przede wszystkim Duchem Bożym. Namaszczenie to, jest znakiem szczególnego Twojego przeznaczenia Bogu na własność i wyposażenia Cię w Bożą mądrość, siłę i radość, przymioty potrzebne do pełnienia misji pośród ludu Bożego. Jest to „łaska według miary daru Chrystusowego” – mówi dalej św. Paweł -, która zostaje Ci dana przez Ducha Świętego, abyś mógł być powiernikiem Boga i Jego głosem pośród ludzi.

Namaszczenie Duchem Świętym pochodzi od Jezusa, bowiem to On sam «przekazuje swoim uczniom namaszczenie otrzymane od Ojca, to znaczy „chrzest w Duchu Świętym”» – mówił kiedyś św. Jan Paweł II do nowo wyświęconych biskupów.

Duch Święty stwarza w nas synowską relację z Bogiem, pełną miłości i ufnego posłuszeństwa, abysmy pośród ludu mogli być postaćmi żywej Ewangelii wolności, radości i nadziei.

Jako starszy współbrat w kapłaństwie i biskupstwie chce zwrócić Twoją uwagę na jeszcze jedną ważną rzecz. Będziesz służył ludowi Bożemu w imieniu Jezusa Chrystusa. Twoja posługa biskupia i pasterska musi więc wzorować się i inspirować na styl życia tego, który „nie przyszedł, aby Mu służyć, ale aby służyć i oddać swe życie na okup za wielu” (Mt 20, 28). Wymagać będzie to od Ciebie nieustannego upodabniania się do Jezusa, pozostawania z Nim w zażyłości, tak aby być zawsze Jego żywą ikoną. Musisz więc być człowiekiem modlitwy, być nią sam przesycony i obejmować nią każdego człowieka. Duchowa i modlitewna więź z Chrystusem winna zawsze być dla Ciebie źródłem z którego wypływa działanie. Do tego zachęca także Dyrektorium duszpasterskiej posługi biskupów, które mówi, że „biskup musi być duszą kontemplacyjną”.

Skuteczność i owocność Twojej posługi będzie zależeć od tego, na ile będziesz pozostawał „z Chrystusem, w Chrystusie i przez Chrystusa”. Ta prawda ma swoje umocowanie w słowach samego Jezusa: „Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić” (J 15,5).

Jezus, który kiedyś Cię wybrał i powołał do uczestnictwa w Swoim kapłaństwie a dzisiaj namaszcza do jego pełni w posłudze biskupiej, zwraca się do Ciebie słowami z Ewangelii: Pokój z Tobą! Jak mnie Ojciec posłał, tak i Ja Cię posyłam. Weźmij Ducha Świętego (por. J 20, 21-22) i idź, gdzie On Cię poprowadzi.

A Maryja Najświętsza Matka Kościoła oraz święci Patronowie tutejszego Kościoła niech Cię wspierają i strzegą na każdy dzień Twojego biskupiego posługiwania w pokoju Chrystusa. Amen.

Za: www.episkopat.pl

Wiadomości ze świata

FRANCISZEK SPOTKAŁ SIĘ Z NAJLEPSZYM NAUCZYCIELEM ŚWIATA

Kenijski franciszkanin o. Peter Tabichi, wybrany w 2019 r. najlepszym nauczycielem świata, spotkał się 8 stycznia w Watykanie z papieżem Franciszkiem. –

Zainspirowała mnie wielka pokora papieża. Podczas spotkania w Domu św. Marty w Rzymie powiedział mi: „Módl się za mnie, bracie!”. Odpowiedziałem: Módl

się za nas i wszystkich nauczycieli” – relacjonował na Twitterze.

36-letni o. Tabichi jest nauczycielem matematyki i fizyki. Znany jest w Kenii z powodu swej ofiarności, a zwłaszcza wyrzeczeń na rzecz uczniów z terenów wiejskich w prowincji Rift Valley. 80 proc. swej pensji przeznaczają na utrzymanie ubogich dzieci.

Wysiłki franciszkanina pozwoliły jego szkole, mającej niewiele środków i znajdującej się na odległej wsi, zdobyć nagrodę dla najlepszej szkoły w międzyszkolnym krajowym konkursie naukowym. A 24 marca 2019 r. wygrał w Dubaju piątą edycję Global Teacher Prize. Jest pierwszym Afrykańczykiem, który otrzymał tę nagrodę. Wiąże się z nią się czek na milion dolarów. Został wybrany spo-

śród 10 tys. kandydatów z prawie 180 krajów.

„O. Tabichi poświęcił swoje życie pomaganiu bliźnim. Poruszył życie swoich uczniów na wiele sposobów, na przykład poprzez tworzenie klubów naukowych lub wcielanie w życie programów promujących pokój między rywalizującymi

grupami etnicznymi i religiami” – czytamy w uzasadnieniu przyznania nagrody przez Fundację Varkeya, organizację non-profit indyjskiego biznesmena Sunny'ego Varkeya.

Kenijski zakonnik stara się poprawić przyszłe szanse życiowe ubogich dzieci dzięki kursom komputerowym, o ile pozwala na to sporadyczne połączenie internetowe w Rift Valley. Dzięki niemu mieszkańcy tego nieurodzajnego regionu wprowadzili też alternatywne techniki rolnicze. „Jeśli chcesz być wspaniałym nauczycielem, musisz pracować kreatywnie, promować technologię i korzystać z nowoczesnych metod nauczania” – tłumaczy o. Tabichi. Za: KAI

GENERAŁ PAULINÓW O POŻARACH W AUSTRALII

W związku z ogromnymi pożarami lasów w Australii Generał Zakonu Paulinów O. Arnold Chrapkowski skierował specjalny list do wszystkich ojców i braci naszego Zakonu, w którym prosi o wpiernianie modlitwą naszych współbraci posługujących na Ziemi Australijskiej, przyjaciół i dobrodziejów Zakonu, a także wszystkich poszkodowanych i wciąż zagrożonych. Poniżej zamieszczamy treść tego listu:

Drodzy Ojcowie i Bracia,

W minionych dniach docierają do nas tragiczne informacje o niemożliwych do opanowania pożarach lasów w Australii. Wiele osób straciło w ich wyniku dorobek nawet całego życia, w tym także liczni przyjaciele i dobrodziejowie naszego Zakonu. Bepośrednio zagrożone jest także nasze sanktuarium w Penrose Park oraz okolice parafii w Moss Vale, w której posługują nasi Ojcowie.

W związku z tym zwracam się do wszystkich Ojców i Braci z prośbą o zainicjowanie modlitwy, wspólnotowej i indywidualnej, w intencji naszych Współbraci z Australii, a także wszystkich poszkodowanych, jak i nadal zagrożonych przez żywioł. Zachęcam, aby stosowne wezwania modlitewne podejmować w ramach Modlitwy wiernych w czasie Eucharystii, podczas Na-

wiedzenia Najśw. Sakramentu lub innych stosownych momentach.

Polecamy w tych trudnych chwilach szczególnej opieki Matki Bożej Jasnogórskiej wszystkich mieszkańców Australii.

O. Arnold Chrapkowski,
Generał Zakonu
Za: www.paulini.pl

30. LAT PRACY CHRYSZTUSOWCÓW DLA KATOLIKÓW NA WSCHODZIE

Zespół Pomocy Kościelnej dla Katolików na Wschodzie przy KEP istnieje już od 1989 roku. Stosownie do wskazań 238. Konferencji Plenarnej Episkopatu Polski kard. Józef Glemp dekretem nr 3743/89 z dnia 30 grudnia 1989 roku powołał Zespół Pomocy Kościelnej dla katolików w ZSRR. Jego przewodniczącym mianował bp. Jerzego Dąbrowskiego, a zastępcą Sekretarza Episkopatu Polski. Członkami Zespołu prymas mianował: ks. Stanisława Kuracińskiego SAC i ks. Edwarda Michalskiego SChr. Zespół miał przede wszystkim koordynować pomoc podejmowaną przez poszczegól-

ne diecezje i zgromadzenia zakonne, a także organizować pomoc personalną oraz rzeczową (np. szaty i naczynia liturgiczne, książki religijne).

W latach 1991 – 2000 ofiarnie służył Bogu i Kościołowi katolickiemu na Wschodzie bp Ryszard Karpiński, biskup pomocniczy diecezji lubelskiej, który na podstawie decyzji 245. Konferencji Biskupów Diecezjalnych zebranych w Warszawie 28 lutego 1991 roku otrzymał od kard. Józefa Glempa, prymasa Polski, nominację na przewodniczącego Zespołu Pomocy Kościelnej dla Katolików w Związku Radzieckim. Nadto stosownie do wskazań Konferencji Episkopatu Polski i w porozumieniu z przełożonym Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej, kard. Józef Glemp

mianował ks. Wiesława Wójcika SChr, członkiem Zespołu Pomocy Kościelnej dla Katolików w ZSRR (dekret nr 3102/91/P z dnia 15 października 1991). W roku 1992 dokonano zmiany w nazwie tej kościelnej organizacji. Ksiądz Andrzej Franciszek Dziuba z Sekretariatu Prymasa Polski pismem nr 724/92/P z dnia 5 marca 1992 roku, poinformował bp. Ryszarda Karpińskiego, że prymas Polski kard. Józef Glemp wyraził zgodę, by dotychczasowa organizacja mogła się nazywać: Zespół Pomocy Kościelnej dla Katolików na Wschodzie. Na miejsce ks. Wiesława Wójcika SChr po niemal dziesięciu latach jego pracy w Zespole, za zgodą przełożonych zakonnych, został wyznaczony ks. Józef Kubicki SChr, który otrzymał nominację od kard. Józefa Glempa (dekret nr 4313/00/P z dnia

22 grudnia 2000 roku). Tak, więc od 31 stycznia 2001 roku biurem Zespołu przy Sekretariacie Konferencji Episkopatu Polski kierował ks. dr Józef Kubicki SChr aż do tragicznej śmierci 16 maja 2011 roku.

Na Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski, która odbyła się na Jasnej Górze 25 sierpnia 2001 roku powołano Radę Programową, w skład której weszli jako jej przewodniczący bp Tadeusz Pikus z archidiecezji warszawskiej oraz bp Edward Janiak z archidiecezji wrocławskiej i bp Jacek Jezierski z archidiecezji warmińskiej. Ten fakt wskazuje, że Zespół został odłączony od bezpośredniego wpływu Komisji Episkopatu ds. Misji, ponieważ jego działalność w Kościele katolickim na Wschodzie nie ma charakteru misyjnego, lecz stanowi pomoc odradzającemu się Kościołowi katolickiemu na Wschodzie. Zespół opracował Regulamin, który został przy-

jęty i zatwierdzony przez 338. Zebranie Plenarne Konferencji Episkopatu Polski w dniu 13 marca 2007 roku.

Według Regulaminu nazwa Zespołu uległa zmianie na: Zespół Pomocy Kościołowi na Wschodzie, jego przewodniczącym został bp Tadeusz Pikus, a w skład weszli nowo wybrani członkowie księży biskupi: Tadeusz Bronakowski (biskup pomocniczy diecezji łomżyń-

skiej) i Marian Rojek (biskup pomocniczy archidiecezji przemyskiej). W czerwcu 2011 roku, po tragicznej śmierci ks. Józefa Kubickiego SChr, funkcję dyrektora biura Zespołu objął ks. Leszek Kryża SChr. Po 10 latach służby, swoją misję zakończył ks. biskup Tadeusz Pikus a nowym przewodniczącym został bp Antoni Pacyfik Dydycz, ówczesny ordynariusz diecezji drohiczyńskiej.

Aktualnie w skład Zespołu Pomocy Kościołowi na Wschodzie przy Sekretariacie Konferencji Episkopatu Polski wchodzi: bp Antoni Pacyfik Dydycz jako przewodniczący oraz księży biskupi: Tadeusz Bronakowski (biskup pomocniczy diecezji łomżyńskiej) i Marian Rojek (ordynariusz diecezji zamojsko-lubaczowskiej) oraz ks. Leszek Kryża SChr pełniący funkcję dyrektora biura Zespołu. Za: www.chrystusowcy.pl

„NIEPOJĘTA TRÓJCO” NAD PACYFIKIEM

Dominikańska muzyka z Polski będzie wkrótce dostępna dla anglojęzycznych słuchaczy i wykonawców. Na początku stycznia b.r. w kościele dominikanów w Seattle (Stany Zjednoczone) odbyło się nagranie utworów znanych ze śpiewnika Niepojęta Trójco, tym razem przetłumaczonych na język angielski.

Studentka medycyny z Nowego Jorku, nauczyciel muzyki z Idaho, mikrobiolog z Uniwersytetu Waszyngtonu, programista z Microsoftu... Prawie 30 osób z duszpasterstw prowadzonych przez polskich dominikanów w USA spędziło 4 dni nagrywając adaptacje niemal 40 utworów takich jak „Gwiazdo morza głębokiego” (D. Kusz), „Miłujcie się wzajemnie” (U. Rogala), „Obmyj mnie, Panie” (M. Kłos), „U Ciebie, Boże” (P. Bębenek), czy „Duszo Chrystusowa” (S. Stuligrasz).

– „Naszą polską muzykę tłumaczę od lat” – opowiada o. Łukasz Miśko OP, prezes Fundacji Dominikański Ośrodek Liturgiczny, który w latach 2009-2019 posługiwał jako duszpasterz akademicki w Stanach Zjednoczonych. – „Doświadczyłem, jak bardzo ten styl modlitwy śpiewem otwiera ludzi na tajemnicę Bożej obecności, intymnej, a jednak niewypowiedzianie większej niż nasza zdolność emocjonalnego czy intelektualnego pojmowania”. W pracy tłumaczenia polskich utworów wspiera o. Łukasza kompozytor i dyrygent Christopher Mueller. Spotkali się w 2009 r. na Columbia University w Nowym Jorku, gdzie pracowali wtedy polscy dominikanie. Od tego czasu przeprowadzili wspólnie wiele projektów muzyki liturgicznej, m.in. dla anglojęzycznych pielgrzymów na Tauron Arena podczas Świątynych Dni Młodzieży w Krakowie w 2016 roku oraz dla zorganizowanego przez amerykański Episkopat szczytu liderów w Orlando w połowie 2017 r.

– „Prosta, piękna, wzniosła, a jednocześnie możliwa do zaśpiewania” – mówi Chris Mueller o muzyce polskich dominikanów. – „Grupa śpiewaków amatorów z całego kraju zjechała się na ten długi weekend i nagrała dwa albumy materiału, którego w większości wcześniej nie widziała na oczy! Ale piękno tej muzyki, wzmocnione dodatkowo przez duchową głębię słów, dodało nam skrzydeł i inspiracji”.

Utwory z nagrania w Seattle ukażą się na dwóch płytach: pierwsza, zawierająca muzykę na Wielki Post, Wielkanoc i okres zwykły, ukaże się już w lutym. Druga, z muzyką maryjną, adwentową oraz na okres zwykły, ukaże się tuż po Wielkanocy. Obie płyty będą dostępne jedynie w formie cyfrowej na platformach internetowych (Spotify, iTunes i inne).

– „Ta muzyka jest idealna dla parafii i wspólnot, które pragną uczestniczyć w tajemnicach naszej wiary w sposób uroczysty, a jednocześnie dostępny” – komentuje Zach Groebelinghoff, nauczyciel muzyki w liceum w Caldwell w stanie Idaho, który poprowadził nasz chór podczas drugiej sesji nagraniowej. – „Można jej używać na wiele sposobów: śpiew czterogłosowy jest przepiękny i przejmujący, ale zagranie harmonii jako akompaniamentu organowego czy fortepianowego z tylko melodią śpiewaną przez chór będzie równie nabożne i przekonujące. Niezwykłość tego stylu polega na unikalnym połączeniu tradycji wielogłosowych renesansowych motetów z bardziej przystępnymi melodiami i tekstem w języku narodowym. Tak, teologicznie głęboki tekst jest niezwykle ważnym elementem dominikańskiego repertuaru”.

Podobnie uważa Julie Bellefeuille, studentka teologii na Uniwersytecie Notre Dame i sopran na nowej płycie. – „Harmonizacje nie odciągają mnie od tekstu, ale raczej wprowadzają w osobiste rozmodlone spotkanie z Bożym słowem”.

– „To tak jakby ten śpiew stawał się częścią ciebie” – mówi z kolei Michelle Scully, odpowiedzialna za formację studentów w katolickim Mercyhurst College w Erie, w stanie Pensylwania. – „Dla moich studentów to niezwykle doświadczenie, muzyka tak bliska, łatwa do śpiewania, a jednocześnie wyraźnie inna niż to, czego na co dzień słuchają. Bardzo dobrze podprowadza do spotkania z Pięknem”.

Amira Davis, biolog i lider duszpasterstwa absolwentów w Seattle, opowiada o swoim pierwszym spotkaniu ze śpiewem wprowadzanym przez polskich braci: – „niczego takiego wcześniej nie znałam, ale gdy usłyszałam tę muzykę po raz pierwszy, to od razu poczułam, że to dom. Jej kontemplacyjny cha-

rakter zaprasza mnie do modlitwy w nieodparty sposób. Jej piękno nie znika, ono trwa we mnie. Gdy modłę się tą muzyką na co dzień, wydaje mi się, że nareszcie wypełniam wezwanie św. Pawła, by nieustannie się modlić, tak bardzo czuję się przeniknięta tą śpiewaną modlitwą”.

– „Mamy nadzieję, że tak nagrania, jak i nuty dostępne już wkrótce do pobrania, staną się pomocnym narzędziem dla schol i chórów w parafiach w Stanach Zjednoczonych i innych anglojęzycznych krajach” – podsumowuje o. Łukasz z Dominikańskiego Ośrodka Liturgicznego.

Za: www.info.dominikanie.pl

W USA SPÓR DOTYCZĄCY KATOLICKIEJ TOŻSAMOŚCI BENEDYKTYŃSKIEJ UCZELNI

Benedyktynscy mnisi z Saint Anselm College w Manchester w stanie New Hampshire, prowadzą spór prawny w władzami uczelni, kto ma większe prawo do zarządzania nią. Sprawa dotarła do sądu apelacyjnego w Hillsborough. Jego orzeczenie dotyczyć może szerszej sprawy tożsamości katolickich uczelni i szkół w USA.

Reprezentujący zakonników Michael Tierney tłumaczył w sądzie, że „charakter uczelni założonej przez benedyktynów przed około 130 laty wymaga, aby mieli oni prawo do kierowania tak ważną dla Kościoła i dla zakonu instytucją”.

Ze swej strony rada uczelni zaznacza, że zgodnie z prawem stanowym także ma prawo do kierowania nią. Według rektora Josepha Favazzy, „rada nie zamierza zmieniać misji i charakteru tej szkoły, jak sugerowali niektórzy mnisi”, lecz wprowadzane „zmiany są podyktowane nowymi standardami, wyznaczanymi przez wyższy organ – The New England Commission of Higher Education” (Komisję ds. Szkolnictwa Wyższego w Nowej Anglii).

Problem powstał w 2009 r., kiedy to w nowej radzie wśród 40 członków znalazło się tylko siedmiu zakonników. Rada ma prawo powoływać i odwoływać rektora, zatwierdzać budżet oraz ustalać listę wydatków. Jednakże, według opata o. Marka Coopera, benedyktyni także mają prawo do zarządzania uczelnią, m.in. do odwołania rektora, gdyby jego decyzje klóciły się z katolickimi normami.

„Nie zgadzam się z nowymi prawami, które mogą prowadzić do sekularyzacji i utracenia katolickiej tożsamości naszej uczelni. Naszym zadaniem jest włączenie katolickiej tradycji w program nauczania, kontakty z wykładowcami oraz studentami i właściwie poprzez wszystko, co tutaj czynimy” – powiedział o. Cooper.

W USA pojawiło się zjawisko tzw. pełzającej sekularyzacji, spowodowane stale zmniejszającą się liczbą zakonników i związaną z tym fizyczną niemożliwością

prowadzenia przez nich całej dotychczasowej działalności. Nie dotyczy to jednak Saint Anselm. W opactwie żyje bowiem 30 zakonników, z których część jest w wieku 20-30 lat. Powoli rośnie też liczba powołań. Młodzi zakonnicy chcą mieć pewność, że będą odgrywać ważną rolę w działalności uczelni.

Tak uważa m.in. br. Francis McCarty, który powiedział wystawnikowi agencji AP, że „katolicka tożsamość nie ogranicza się tylko do wydawania z radą wspólnych oświadczeń dotyczących spraw doktrynalnych i kulturowych”. – Wyraża się ona także przez to, że my mnisi tu jesteśmy i pracujemy. To jest czynnik trudny do zdefiniowania świeckimi prawami i kategoriami. Mnisi w ich czarnych habitach dla wielu studentów [uczelnia liczy około 2000 studentów – KAI] i absolwentów są istotnym elementem tożsamości Saint Anselm. Wiąże się to z ich ślubem „stabilitas loci” – życia i działania w jednym miejscu” – wyjaśnił zakonnik.

Według AP „trudno jest przewidzieć, jaka będzie decyzja sądu, ale zdaniem Barbary Brigtingham, rzeczniczki uniwersytetu, „prawny spór prawdopodobnie zostanie w jakiś sposób rozwiązany z poszanowaniem katolickiej i benedyktyńskiej misji w tej instytucji”. Za: KAI

EKSKOMUNIKA ZA NAZYWANIE PAPIEŻA HERETYKIEM

W kwietniu troje eremitów ogłosiło deklarację, w której oświadczyli, że papież poprzez swoje wypowiedzi, zachowanie, nauczanie i działania okazał się być „wielkim heretykiem”.

Troje eremitów żyjących na jednej z wysp Orkadów, którzy oskarżają papieża Franciszka o herezję zostało ekskomunikowanych przez miejscowego biskupa. Dopóki nie pojedną się z Kościołem o. Stephen de Kerdrel, s. Colette Roberts i br. Damon Kelly nie mogą przyjmować sakramentów.

Decyzja bp. Briana McGee, ordynariusza diecezji Argyll and the Isles jest odpowiedzią na sygnowaną przez nich w kwietniu 2019 r. deklarację, w której oświadczyli, że katolicyzm został przekształcony w „Falszywy Kościół”, a papież poprzez swoje

wypowiedzi, zachowanie, nauczanie i działania okazał się być „wielkim heretykiem”. Jednocześnie zadeklarowali, że wycofują swe posłuszeństwo papieżowi i zrywają łączność ze Stolicą Apostolską, co – jak wyjaśniono w komunikacie diecezji – oznacza, że z kanonicznego punktu widzenia sami się ekskomunikowali.

Wcześniej bp McGee napisał do eremitów, wzywając do przemyślenia swego kroku.

Czarnych Eremitów (The Black Hermits) założył w 1999 r. o. Stephen De Kerdrel, były mistrz nowicjatu w zakonie kapucynów, z myślą o młodych ludziach szukających bardziej prostej formy życia. Już wcześniej wzbudzali kontrowersje. W 2015 r. diecezja Northampton poprosiła ich o wyprowadzenie się w inne miejsce z powodu skarg sąsiadów na ich zachowanie. Z kolei br. Damon Kelly był kilkanaście razy aresztowany, m.in.

za obraźliwe mejle wysyłane do episkopalnego księdza i za zakłócanie nabożeństw szkockich prezbiterian.

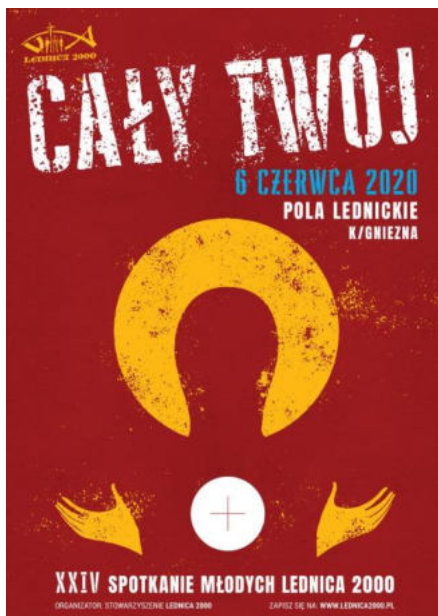
Obecnie eremici żyją na liczącej 600 mieszkańców wyspie Westray w archipelagu Orkadów w towarzystwie licznych kołtów.
Za: www.deon.pl

Zapowiedzi wydarzeń

ZNAMY HASŁO XXIV SPOTKANIA MŁODYCH LEDNICA 2000

Słowa „Cały Twój” będą hasłem XXIV Spotkania Młodych Lednica 2000 – poinformowali w piątek organizatorzy. Tegoroczne spotkanie pod Bramą Rybą na Polach Lednickich odbędzie się 6 czerwca.

Dominika Chylewska ze wspólnoty Lednica 2000 poinformowała w piątek, że hasło „Cały Twój”, znane bardziej w łacińskiej wersji „Totus Tuus”, było nieodzownym elementem pontyfikatu i życia św. Jana Pawła II.

„Papież Polak, którego stulecie urodzin również w tym roku obchodzimy, kierował tym zdaniem swoje myśli do Maryi, oddając się jej w pełni. My na Polach Lednickich w pierwszą sobotę czerwca będziemy śledzić te myśli i właśnie przez Bożą Rodzicielkę zawierzać się, za jej przykładem, Chrystusowi” – wskazała Chylewska.

„Maryja, pełna odwagi i zaufania Bogu, całym swoim życiem mówiła Chrystusowi +tak+. Od Zwiastowania przez Kanę Galilejską aż do Drogi Krzyżowej i Zmartwychwstania. Cała Jej doskonałość polegała na upodobnieniu się do Jezusa, zjednoczeniu się z Nim i poświęceniu się Jemu. I tym również w 2020 r. na Lednicy będziemy kierować się my, młodzi” – dodała.

W programie spotkania, które w tym roku odbędzie się 6 czerwca, zaplanowano m.in. upamiętnienie setnej rocznicy urodzin św. Jana Pawła II i wspomnienie kard. Stefana Wyszyńskiego.

W piątek, poza prezentacją tegorocznego hasła spotkania, organizatorzy zaprezentowali także plakat XXIV Lednicy. Widoczna na nim sylwetka Maryi ma symbolicznie oświetlać drogę młodym ludziom ku Chrystusowi. „Jej ręce wskazują to, co powinno być centralnym i najważniejszym elementem naszego życia – hostię, która symbolizuje jedność z naszym Panem i Zbawicielem” – wskazali organizatorzy.

Spotkania na Polach Lednickich odbywają się od 1997 r. Co roku gromadzą od kilkudziesięciu do ponad 150 tys. uczestników. Kulminacją spotkania jest nocne przejście młodych przez Bramę Rybę w symbolicznym geście wyboru Chrystusa. Twórcą Lednicy był zmarły w grudniu 2015 r. dominikanin o. Jan Góra.

Ubiegłoroczne, XXIII Spotkanie Młodych Lednica 2000, odbyło się 1 czerwca pod hasłem „Wiesz, że Cię Kocham”. Wzięło w nim udział ok. 60 tys. osób.

Za: www.gosc.pl

ISKK WSPÓŁTWORZY OŚRODEK ZAAWANSOWANYCH BADAŃ SPOŁECZNYCH

Wobec wyzwań, przed jakimi staje polskie społeczeństwo oraz wobec kluczowej roli katolicyzmu w rozwoju polskiego społeczeństwa, Fundacja Obserwato-

rium Społeczne oraz Instytut Statystyki Kościoła Katolickiego SAC im. ks. Witolda Zdaniewicza zdecydowały się na powołanie Ośrodka Zaawansowanych Badań Społecznych (Center for Advanced Social Research).

Celem nowego Ośrodka jest podejmowanie zaawansowanych badań społecznych nad kluczowymi zjawiskami życia społecznego w Polsce. Ośrodek będzie opracowywał raporty, ekspertyzy oraz inne publikacje na temat zjawisk, procesów i wydarzeń zachodzących w polskim społeczeństwie.

Ks. Wojciech Sadłoń SAC, dyrektor ISKK

W ramach nowego ośrodka ISKK zapewni wkład ekspercki i naukowy z zakresu nauk społecznych. Fundacja dostarcza wiedzy z zakresu katolickiej nauki społecznej oraz zajmuje się popularyzacją efektów wspólnej działalności. W bezpośrednich planach Ośrodka jest podjęcie zagadnienia styków patriotyzmu oraz religijności, jak również powiązań pomiędzy kwestiami demograficznymi a religijnością.

Powołanie ośrodka jest owocem ponad pięcioletniej już współpracy obu instytucji, w ramach której zorganizowano już kilka konferencji naukowych i ostatnio opracowano raport nt. wolności religijnej. Podpisanie listu intencyjnego powołującego nowy ośrodek miało miejsce 7 stycznia br. w siedzibie Konferencji Episkopatu Polski w obecności szefów obydwu instytucji. Wzięli w nim udział ks. prof. Grzegorz Sokołowski i ks. dr Wojciech Sadłoń.

Za: [KAI](#)

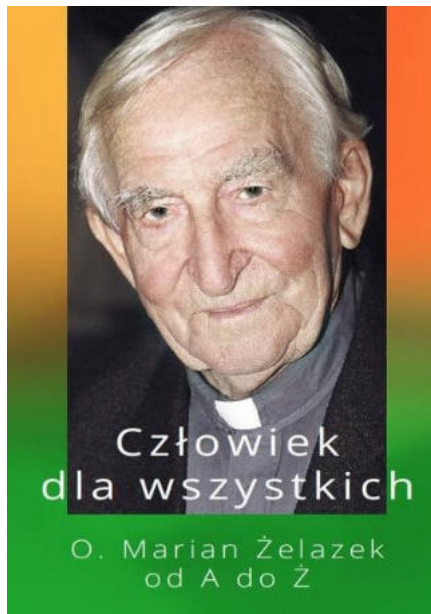
Witryna Tygodnia

O. MARIAN ŻELAZEK SVD ALFABETYCZNIE

Chludowscy werbiści, specjalnie na rozpoczęcie procesu rogatoryjnego o. Mariana Żelazka SVD, wydali książkę popularyzującą wiedzę o jego życiu i działalności w formie alfabetu: „Człowiek dla wszystkich. O. Marian Żelazek od A do Ż”. Jej premiera odbyła się 8 grudnia w Chludowie.

Stanowi ona bogato ilustrowany, ułożony alfabetycznie zestaw najważniejszych informacji o o. Marianie – o jego życiu i pracy – oraz jego myśli o Bogu, świecie i drugim człowieku.

W książce znaleźć można między innymi takie hasła jak: aszram, Bóg, Dachau, Centrum Dialogu, edukacja, ewangelizacja, hinduizm, Kuchnia Miłosierdzia, rodzina, trąd czy woda.

Wszystkie cytaty zostały wybrane z listów samego o. Żelazka pisanych z

Indii i z Polski, opracowanych w 2000 roku przez o. Eugeniusza Śliwkę SVD, oraz z książek, reportaży i wywiadów z o. Żelazkiem, które ukazywały się w prasie. Teksty wybrała i przygotowała Anna Kot, a zdjęcia, których autorami są werbiści – o. Franciszek Bąk SVD, Andrzej Danilewicz SVD oraz przede wszystkim o. Feliks Kubicz SVD – zebrał i opracował o. Franciszek Bąk SVD.

Książkę zakupić można w werbistowskim Domu Misyjnym w Chludowie (ul. Kościelna 15), a także w mieszczącym się tam Muzeum im. ojca Mariana Żelazka, do którego odwiedzenia serdecznie zapraszamy. (AK)

Więcej o ojcu Marianie Żelazku można dowiedzieć się z oficjalnej strony internetowej jemu dedykowanej –

marianzelazek.werbisci.pl

Odeszli do Pana

ŚP. O. ANDRZEJ GRZESIAK OMI (1938 – 2020)

W szpitalu im. św. Jana Pawła II w Poznaniu, 12 stycznia nad ranem (godz. 4.20), zmarł o. Andrzej Grzesiak OMI.

Pochodził z parafii Mikstat (diecezja kaliska). Urodził się 18 listopada 1938 roku. Uczęszczał do szkoły w Gostyniu, a następnie ukończył Niższe Seminarium Duchowne misjonarzy oblatów w Markowicach. Nowicjat odbył na Świętym Krzyżu, gdzie złożył pierwsze śluby 8 września 1955 roku. Studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym w Obrze przerwała służba wojskowa, którą odbył w latach 1959-1961. Po powrocie do Obrze dokończył studia, składając śluby wieczyste 8 września 1962. Świecenia prezbiteratu przyjął w Poznaniu, dnia 5 czerwca 1965 roku, z rąk abp. Antoniego Baraniaka – Metropolity Poznańskiego.

Posługę kapłańską rozpoczął w Lublińcu, odbywając roczny staż pastoralny. W 1966 roku został skierowany jako wikariusz do Wrocławia, a od 1970 roku

pracował w Milanówku. W roku 1972 rozpoczął posługę misjonarza ludowego w Kędzierzynie-Koźlu, gdzie dwa lata później został wikariuszem parafii.

W 1978 roku rozpoczął pracę w sekretariacie Przyjaciół Misji w Kodniu, jednocześnie pełniąc funkcję wikariusza w parafii pw. św. Anny. Następnie został proboszczem parafii i dyrektorem domu w Grotnikach. W 1989 roku powrócił do Kodnia jako misjonarz ludowy. Przez dalsze lata życia był kapelanem sióstr: w Katowicach (1995-1996) i Pniewach (2011-2017) oraz pomagał w duszpasterstwie: Siedlce, Kodeń, Łeba i Grotniki. Ostatnim komunitetem zakonnym, do którego należał był Poznań.

Uroczystość pogrzebowe odbędą się w środę 15 stycznia 2020 roku: Poznań, parafia Chrystusa Króla – różaniec o godzinie 7.30 i Msza św. o godzinie 8.00;

Obra – różaniec o godzinie 11.00 i Eucharystia o godzinie 11.30, a następnie złożenie ciała do grobu w kwaterze oblackiej cmentarza w Obrze.

Za: www.oblaci.pl

O. STANISŁAW SKÓRCZYŃSKI OMI (1937-2020)

W Nicei na południu Francji zakończył ziemską posługę oblacką o. Stanisław Skórczyński OMI – duszpasterz polonijny w Delegaturze Francja-Beneluks.

Urodził się 26 lutego 1937 roku w Żabnie – parafia Radomyśl (diecezja sandomierska). Po ukończeniu junioratu w Lublińcu, rozpoczął nowicjat na Świętym Krzyżu, gdzie złożył pierwsze śluby zakonne 8 września 1953 roku. Następnie kontynuował naukę w junioracie w Markowicach, gdzie złożył egzamin maturalny w 1955 roku. Studia filozoficzno-teologiczne odbył w Obrze. Tutaj, 8 września 1957 roku złożył profesję wieczystą i przyjął święcenia prezbiteratu w dniu 19 marca 1961 roku.

Po święceniach odbył roczne studium pastoralne w Lublińcu i od 1 maja 1962 roku rozpoczął posługę w Wice-prowincji Francja-Belgia-Luksemburg (obecnie Delegatura Francja-Beneluks). Pracując wśród Polonii, w latach 1962-1966 był redaktorem miesięcznika "Niepokalana" (La Ferté-sous-Jouarre), redaktorem "Głosu katolickiego" w Paryżu (1966-1970), publikował również w prasie francuskiej. W 1983 roku wybrany "Człowiekiem Roku" przez czytelników "L'est Eclair". Duszpasterz polonijny m.in. w: Tuluzie (1973-1976), Troyes (1977-1994) i Nicei, gdzie zakończył pielgrzymkę życia, 11 stycznia 2020 roku.

Za: www.oblaci.pl

O. KONRAD KIK OFM (1960-2020)

Dnia 8 stycznia 2020 r. zmarł nasz współbrat o. Konrad Kik OFM. Przeżył lat 59, w zakonie 39, w kapłaństwie 33.

Urodził się w 26. listopada 1960 r. w Oleśnie jako syn Józefa i Gertrudy z domu Gaflecka. Naukę szkolną rozpo-

czął w 1967 roku w Szkole Podstawowej w Borkach Wielkich. Następnie kontynuował ją w Liceum Zawodowym w Oleśnie. Do Prowincji św. Jadwigi Zakonu Braci Mniejszych wstąpił 25. Sierpnia 1979 r. Pierwszą profesję po rocznym

nowicjacie złożył 31. sierpnia 1980 r. w Borkach Wielkich.

Po ukończeniu Wyższego Seminarium Duchownego w Kłodzku przyjął święcenia prezbiteratu 24. maja 1986 r. we Wrocławiu-Karłowicach.

Posługiwał w klasztorach: Góra Świętej Anny – Sanktuarium (1986-1988, 1997-2000, 2009-2020), Nysa (1988-1994), Legnica (1994-1997), Wrocław-Karłowice (2000-2003) i Duszniki-Zdrój (2003-2009).

Pełnił funkcję gwardiana w klasztorze w Nysie i wikariusza domu w Sanktuarium w Górze Świętej Anny. Był cenionym i chętnie zapraszany kaznodzieją, dlatego władze zakonne mianowały go misjonarzem ludowym (1987 r.). W ciągu swojego życia wygłosił i poprowadził ok. trzystu rekolekcji parafialnych i misji ludowych.

W ostatnich latach zmagał się z chorobą nowotworową. Po długiej i wyczerpującej chorobie zmarł 8 stycznia po północy w szpitalu w Strzelcach Opolskich.

Pogrzeb o. Konrada odbył się w poniedziałek 13 stycznia 2020 r. o godz. 11:00 Bazylice św. Anny w Górze Świętej Anny.

Uroczystością żałobnym przewodniczył biskup pomocniczy diecezji opolskiej Rudolf Pierskała.

O. Dominik Banaś OFM

ŚP. KS. PROF. DR HAB. STANISŁAW KOBIELUS SAC (1939 – 2020)

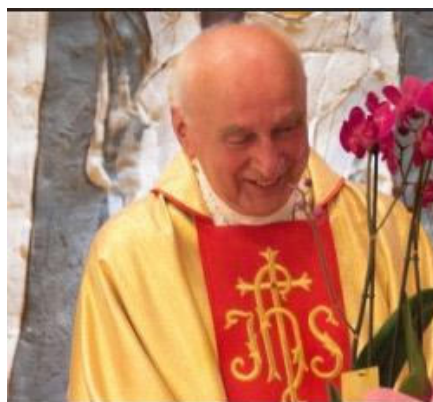
Ks. Stanisław Kobielus SAC (1939 – 2020), prof. dr hab., wykładowca historii sztuki na UKSW (ATK) i w WSD oraz ITA w Ołtarzewie, kapelan sióstr w Otwocku, poeta

Urodził się w 12 września 1939 r. w Wieprzu, w pow. Wadowice, w archidiecezji krakowskiej, jako syn Karola i Bronisławy z d. Krupnik. Rodzina Kobielusów liczyła sześcioro dzieci, z których dwie młodsze siostry Stanisława, wstąpiły do zgromadzeń zakonnych: Maria – do pallotynek i Krystyna do zmarłych-wstanek. Szkołę Podstawową i Liceum Ogólnokształcące ukończył w Andrychowie. Jego stryjem był pallotyn, ks. Konstanty Kobielus (zm. w 1984 r. w Gdańsku i pochowany na pallotyńskim cmentarzu na Kopcu w Wadowicach). Już po latach Stanisław dał piękne świadectwo o środowisku rodzinnym mówiąc: „Środowisko, w którym człowiek się wychowuje, na pewno pozostawia trwałe ślady, jednak największy wpływ mają rodzice. Także krajobraz wychowuje; stale w oczach mam Beskidy” (PIM, „Przy pełnej sali”, „Dziennik Polski 24” z 22 marca 2001 r.).

W 1957 r. wstąpił na kleryka do nowicjatu pallotynów w Ząbkowicach Śląskich. Jego mistrzem nowicjatu był ks. Augustyn Urban. Sutannę Stowarzyszenia przyjął 8 września tr. z rąk ks. prowincjała Stanisława Czapli. W Ząbkowicach też 28 września 1958 r. złożył pierwszą konsekrację na ręce ks. rektora Ignacego Jabłońskiego, natomiast wieczną konsekrację – 8 września 1962 r. w Ołtarzewie na ręce ks. wicyprowincjała Józefa Dąbrowskiego. Studia filozoficzno-teologiczne odbył w Ołtarzewie (1958-65) i tam też przyjął święcenia kapłańskie 20 czerwca 1965 r., z rąk bpa Zygmunta Choromańskiego, pomocniczego biskupa warszawskiego i

sekretarza Konferencji Episkopatu Polski.

Po święceniach przez rok czasu odbywał w Otwocku studium pastoralne, a następnie pozostał tam do dyspozycji rektora domu, a później był duszpasterzem przy kaplicy w Wólce Młądzkiej. W 1970 r. został skierowany na studia do Akademii Teologii Katolickiej (kierunek Historia Kościoła, specjalizacja Historia sztuki kościelnej). W 1973 r. został skierowany do Warszawy na kapelana sióstr franciszkanek od cierpiących przy ul. Wilczej 7, a po roku na duszpasterza do kościoła Chrystusa Króla przy ul. Skaryszewskiej – prowadził tu katechezę dla młodzieży i równocześnie studiował na ATK.

W 1976 r. przeniesiony został do Ołtarzewa, gdzie podjął wykłady historii sztuki w Seminarium i pracę duszpasterską w parafii; organizował m.in. dni skupienia dla młodzieży. Rok później został ustanowiony kapelanem sióstr „Sług Jezusa” w Otwocku przy ul. Prusa 7, pełniąc tę funkcję do 1989 r., kiedy został skierowany do pallotyńskiego domu w Otwocku przy ul. Żeromskiego 6. Nadal też spełniał obowiązki wykładowcy historii sztuki w WSD w Ołtarze-

wie i w ATK (a następnie po przekształceniu – w UKSW), a jednocześnie włączył się w pracę duszpasterską przy miejscowym kościele. 14 czerwca 2015 r. obchodził w Otwocku jubileusz 50-lecia kapłaństwa.

Z racji zdrowotnych i w trosce o należytą opiekę, w sierpniu 2019 r., został przeniesiony w charakterze pensjonariusza do Wrzosowa. Zmarł w szpitalu w Radomiu 3 stycznia 2020 r.

Na początku 1981 r. Rada Prowincjalna zleciła ks. Stanisławowi zorganizowanie i opiekę nad Kolekcją Sztuki Kościelnej przy Wyższym Seminarium Duchownym w Ołtarzewie. Mianowała go też kierownikiem tej Komisji. Był prowincjalnym referentem ds. sztuki kościelnej. Ks. Stanisław był projektantem wystroju wnętrza kościołów pallotyńskich w Ożarowie Mazowieckim (dolny kościół), Warszawie (górną kościół Chrystusa Króla) i Otwocku (kościół Zesłania Ducha Świętego i kaplica domowa).

Od 1976 r. prowadził wykłady z zakresu historii sztuki na Akademii Teologii Katolickiej, gdzie w 1979 r. uzyskał doktorat („Program ideowy wystroju i wyposażenia kościoła opackiego w Krzeszowie”), w 1989 r. habilitację („Niebiańska Jerozolima. Od sacrum miejsca do sacrum modelu”), a w 1998 r. tytuł profesora nauk humanistycznych. Pełnił tam funkcję kierownika Katedry Historii Sztuki Średniowiecznej i Ikonografii na Wydziale Kościelnych Nauk Historycznych i Społecznych, przemianowanej w 2002 r. na Instytut Historii Sztuki UKSW.

Opublikował 19 książek naukowych i kilka w wersji obcojęzycznej oraz 12 tomików wierszy. W poezji starał się oddać swoje „widzenie świata, człowieka, Boga, siebie, swoich słabości i grze-

chów" („Iskry z mokrych kamieni", s. 6). Ponadto był autorem haseł encyklopedycznych w „Encyklopedii Katolickiej" KUL, recenzji i artykułów popularnonaukowych w wielu czasopismach. Był mediewistą i specjalistą w zakresie ikonografii chrześcijańskiej oraz symboliki w dawnej sztuce sakralnej, od starożytności do nowożytności. Za działalność

naukową otrzymał 20 września 2007 r. Złoty Krzyż Zasługi, a 11 czerwca 2009 r. Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Ks. Stanisław Kobielus przeżył 81 lat, 62 lata w konsekracji w Stowarzyszeniu i 55 lat w kapłaństwie. Głęboko wierzymy w to, że spełniło się to, o czym on sam napisał w wierszu ***:

Wyszedłeś
Z wieczności
I po krótkiej przerwie
Zwanej życiem
Wejdiesz na nowo
W wieczność (***, „Iskry z mokrych kamieni", s. 57) Ks. Stanisław Tylus SAC
Za: www.waw.palotyni.pl

ŚP. O. THADDÉE MATURA OFM (1922 – 2020) Wybitny znawca franciszkanizmu

W niedzielę 5 stycznia 2020 r. w szpitalu w Montrealu w Kanadzie, odszedł do Pana o. Thaddée Matura OFM z kanadyjskiej Prowincji Świętego Ducha. Przeżył 97 lat, w Zakonie 79 lat, jako kapłan 71 lat.

O. Thaddée (Tadeusz) Matura OFM, syn Franciszka i Franciszki zd. Sieńskiej, urodził się 24 października 1922 r. W Zalesiu Wielkim w Polsce. W 1935 r. wstąpił do Kolegium Serafickiego przy klasztorze w Kobylinie (Prowincja Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny Zakonu Braci Mniejszych). W 1938 r. wraz z rodziną wyemigrował do Kanady, kontynuował naukę w Kolegium Serafickim w Edmonton w Albercie. 7 kwietnia 1940 r. wstąpił do nowicjatu Braci Mniejszych w Sherbrooke (Quebec), pierwszą profesję zakonną złożył 13 kwietnia 1941 r., święcenia kapłańskie przyjął 27 czerwca 1948 r.

Od 1950 r. studiował w Antonianum w Rzymie, a następnie w Studium Biblicum Franciscanum w Jerozolimie. Był członkiem kilku komisji teologicznych, liturgicznych i ekumenicznych w Kanadzie i

Stanach Zjednoczonych oraz współpracował w różnymi czasopismami z zakresu teologii i duchowości, opublikował kilka pism o duchowości św. Franciszka i św. Klary. W 1964 r. został członkiem wspólnoty OFM współpracującej z Wspólnotą Ekumeniczną Taizé; mieszkał tam do 1972 r. W późniejszych latach był członkiem wspólnoty OFM w Awinionie, ostatecznie powrócił do Kanady w 2018 r.

O. Thaddée Matura OFM jest znany z licznych publikacji na temat świętego Franciszka i św. Klary i ich pism oraz o duchowości franciszkańskiej. Długa bibliografia wymownie świadczy o jego pracy i zaangażowaniu franciszkańskim. Jego imię trwale zapisało się w historii studiów franciszkańskich. O. Thaddée Matura OFM był zaprzyjaźniony z naszą Prowincją, niektóre jego publikacje były wydane w języku polskim.

Za: www.ofmkrakow.pl

ŚP. O. BP DAWID ŻYWIEC OFM Cap (1947 – 2020)

W wieku 72 lat zmarł 5 stycznia w Managui bp Dawid Żywiec, ordynariusz diecezji Siuna w Nikaragui. W tym środkowoamerykańskim kraju pracował on od 1975 r.

Współpracujący z nim od 40 lat bp Pablo Schmitz, ordynariusz diecezji Bluefields podkreślił, że zmarły był prawdziwym pasterzem, który nie chciał spędzać czasu w kurii, lecz „lubił wychodzić na spotkanie owiec", aby na ulicy z nimi rozmawiać i mówić im o Bogu. Miał szczególny dar rozmawiania z ludźmi niechętnymi Kościoła katolickiego i z ewangelikalnymi pastorami. Był człowiekiem dialogu, bardzo tolerancyjnym, a zarazem niezwykle inteligentnym, uwielbiającym czytać.

Z kolei burmistrz Siuny Otilio Duarte podkreślił, że śmierć hierarchy jest wielką stratą, gdyż poświęcił on swe życie nie tylko religii, ale także pomocy

najuboższym. – Zostawia nam dziedzictwo miłości, pokoju, jedności, pojednania. Był godnym przedstawicielem Boga – stwierdził burmistrz, który znał zmarłego biskupa od 1975 r. i pamięta, że utrzymywał on bardzo bliskie relacje „z rolnikami, z ubogimi, z maluczkimi".

Natomiast władze państwowe Nikaragui ogłosiły komunikat, w którym wyraziły „szczerą i głęboką wdzięczność Bogu za życie i chrześcijańską misję bp. Dawida Żywca w solidarnym towarzyszeniu

ubogim rodzinom, potrzebującym troski i szacunku na całym wybrzeżu karaibskim Nikaragui i w całym kraju".

Dawid Albin Żywiec Sidor (w wersji hiszpańskiej: Zywiec) urodził się 15 lipca 1947 r. w Chicago w rodzinie pochodzenia polskiego. W 1965 r. wstąpił do zakonu ojców kapucynów, w którym sześć lat później złożył śluby wieczyste. Studiował w Stanach Zjednoczonych. 1 czerwca 1974 r. przyjął święcenia kapłańskie, a rok później wyjechał do pracy duszpasterskiej do Nikaragui.

Był duszpasterzem tam w parafiach: Siuna (1975-77) i Rios de Bluefields (1977-81), wicedyrektorem i dyrektorem postnowicjatu w Kostaryce (1981-88), a po powrocie do Nikaragui znów pracował w parafii i był przełożonym regionalnym swego zakonu. W latach 1998-2000 pracował w parafii w Chicago. Od 2001 r. był wikariuszem biskupim południowej

części wikariatu apostolskiego Bluefields w Nikaragui.

24 czerwca 2002 r. św. Jan Paweł II mianował go biskupem pomocniczym wikariatu apostolskiego Bluefields, przy-

dzielając stolicę tytularną Giru Marcelli. Sakrę biskupią przyjął 13 września 2002 r. z rąk kard. Miguela Obando Bravo. 30 listopada 2017 r. papież Franciszek mianował go ordynariuszem diecezji

Siuna, nowo utworzonej na terenie wikariatu Bluefields.

Pogrzeb bp. Żywca odbył się 10 stycznia w katedrze w Siunie.

Za: www.deon.pl